આના લેખક છે રશ્ના ઉપાધ્યાય કમ્થટા
સોમવાર, 28 ફેબ્રુઆરી 2011 04:39

અત્યારે બહાર ઘણાં દિવસ પછી હુંફાળો તડકો નીકળ્યો છે. અત્યારે સમય આમ તો વાંચવાનો છે પણ આટલો સરસ તડકો વસંતની છડી પુકારતો આવ્યો હોય એટલાં વિચાર મારી રે જ મગજમાં લખવાની સગવડ કરી આપી. આમ તો મારું મગજ મને પણ આટલું જલ્દી સહકાર નથી આપતું, પણ કદાચ મેં એને વનિલા-ચાઇના સાંભળતા સાંભળતા ચા પીવડાવીને લાંચ આપી. મારાં મગજમાં તડકાએ શબ્દોનો એવો મેળો ગોઠવી આપ્યો કે લખવું જ પડે તેવું થઇ ગયું. એટલે પછી તને રાણીઓની જેમ મારી પાછળ બરાબર ગોઠવ્યો અને તારા ખોળામાં મેં ગોઠવાઈને કોમ્પ્યુટર હાથમાં લખવા લીધું.

આહ! મૈન રહી આમ આંખોથી ગુસ્સે ના થ, મોડેથી ચા પીવા બદલ, અડધી રાતે આમ પણ તું ક્યાં સમય
આપે છે? મારાં શબ્દો જ તો મારાં હર હંમેશાના સાથીદારો છે. કોઇ દિવસ એવો વિચાર જ નહતો આવ્યો કે હું લખતી હોવ તેવું જ તું વાંચે પણ કદાચ કોઇ દિવસ એવો પણ આવશે. પણ રહેવા દે, તે દિવસે આપણે મજલિસની કરીશું પહેલાં શબ્દોની અને પછી સાથી વાનગીઓની.

હું લખતી હોવ ને તું મારા મગજના ચકડા પર રહી ભીની માટીની સુવાસ સાથે ઉતરતા શબ્દો ને આંખોથી એનાં ઘૂંટડા ભરતો હોય અને તું એમાં મસ્ત થવા લાગ્યો હોય. આ વિચાર જ એટલો આહ્લાદક ને ઉન્માદક છે કે હું તારા વિચારની સરિતામાં ઉતરી પડી સાંગોપાંગ ભીંજાવા. મારી આગળ તારા મૈનની મૂર્ખાઈની સુકી રેતજ છે જે તારી જેમ મારાં હાથમાંથી પળેપળ સરકી રહી છે. મૂર્ખામી છે એટલે થોડા ક ઝાંઝાવા તો હોવાના જ, અને એની સાથે મારી યુગો યુગોની તૃષ્ણા પણ. અને જ્યાં તૃષ્ણા હોય ને ત્યાં સ્વપ્નો અને તેનો તૂટેલો ફૂટેલો ભંગાર પણ હોવાનાં જ.

તારી જોડે મારી સરખામણી કરું છું તો થાય છે કે હું તારી વિસાતમાં કાંઇ જ નથી. તું એક એક શબ્દને ગામડાનાં ગાંધીની જેમ તોલનારો, તદ્દન માપી-તોળીને બોલનારો. અને છતાં તું બધાંયે તને સમજી શકે અને હું? જો બોલવા ના મળે તો લખવા જોઇએ, એ પણ ના મળે તો ગાવા જોઇએ અને છેક છેલ્લે વાંચવા તો જોઇએ જ. બસ શબ્દોની ગોપીઓની વચ્ચેળે કાનુડા જેવું રહેવું ગમે. ખબર છે આજે એક સરસ વાત વાંચી "અલગ છે શબ્દનો મહિમા અલગ છે નાદનો મહિમા, છતાં તો એક જ છે બન્નેની રીતે સંવાદનો મહિમા." મને તો કોઈક ને કોઈકની સાથે સંવાદ જોઇએ જ શબ્દો અને નાદોથી ભરેલો. ક્યારેક ક્યારેક તો એક સાથે ઘણા બધા સંવાદ ચાલતા હોય છે; જાત સાથે, તારી સાથે અને કશાક બીજાં સાથે પણ. મારો આ ઘોંઘાટ હંમેશા તને નવાઈ પમાડતો રહે છે ખરું ને કે આમાં ક્યો સંવાદ દલિલી કરું છું? જોને અત્યારે આ લખતા લખતા હું ગાવા મંડી કે "તુમ મેરે પાસ હોતે હો કોઇ દુસરા નહીં હોતા." ઘરમાં રાણીઓની કમી ક્યાં છે પણ તને જ અહીં કેમ ગોઠવ્યો છે? કદાચ તું શબ્દોથી સંવાદ ના કરે પણ તારાં ટેરવાં કદાચ કંઇ કહી જાય તો? હા હા કહે કહે મને શબ્દોની ભૂખાળવી. તને તો ખબર જ છે ને કે હું અહીં જ રહું છું, વર્ષોથી. સઘળું સરનામાં ઘણાયે બદલાયાં હશે પણ હું તો અહીં જ રહું છું. હા! જાણું છું કે છેલ્લાં થોડા સમયથી કોઇ સાથે કોઇ પણ સંવાદ લાંબો નથી ચલાવી શકતી. પણ રહેવા દે, આપણને ખબર તો હતી જ ને કે એક દિવસ આવો પણ આવશે જ્યાં મારા સંવાદો તારા મૈન પહેલા જ પૂરાં થઇ જશે, તારું મૈન જીતી જશે. તારે તો એ જીતની ખુશીમાં પણ મજલિસ ગોઠવવી જ પડે.

અરે! પણ આજે તો તારે મને કહેવું જ પડશે કે તું તારા મૈન સાથે શું કરીશ? તને નથી ખબર ને? પણ મને ખબર છે. આપણાં ઓરડામાં, મારી બાજુના ભાગમાં પુસ્તકો ઉપાડવા જઇશ તો શબ્દો તને ભૂતની માફક વળગશે. કોઇ રસીટની પાછળની બાજુ લખાયેલી કવિતા તને વીંટળાય વળશે. નીચેનાં ઓરડામાં મારું ગ્રામોફોન, સીડીઓ, કેસેટો એટલો ઘોંઘાટ કરી મુકશે કે તારે એકાદ પલ માટે કાનમાં આંગળીઓ ખોસી દેવી પડશે પણ સુરે મારાં અવાજમાં તને ભરી જ જશે નાચવાં વિવશ કરી જશે. આશા રાખું છું કે જ્યારે પણ મારાં ટુકડાંઓ સમેટવાના આવે ત્યાં સુધીમાં તું આ બધું વાંચવા- સાંભળવા અને સહુથી વધુ તો સમજવા માટે સજ્જ જ થઇ ગયો હોય. પછી કદાચ મને કોઇપણ પૂર્વગ્રહ વગર સમજી શકીશ: તારાં પ્રત્યેની આસક્તિ-અનાસક્તિ, વફાદારી-બેવફાદારી, ગમ-અણગમ, કદાચ બધું જ અને કદાચ કંઇ નહીં! આશા રાખું છું કે ત્યારે તારી સાથે કોઇ એવું પણ હોય કે જે મને, વહેતી હવાને, નાચી નાચીને ફીણ ફીણ થતાં મોજાંને, પવનની સાથે ગાતાં પાંદડાંને સમજી શકયું હોય. છતાં તો જો ના સમજી શકે તો એ વાંક મારો કે મારાં શબ્દોનો નહીં હોય, પણ તારાં મૈને તને બક્ષેલાં બધિરપણાનો અને મૂકપણાનો હશે. અહીં કોની હાર કોની જીત? અહીં તો આપણે બંને જ હારશું. એટલે જ આશા રાખું છું કે તું આ શબ્દોને ઓળખી શકે, બહુ મોડું થઇ જાય તે પહેલાં

તને પછી મારી ગેરહાજરીનો ઠંડો ભેજયુક્ત શિયાળો નહીં સતાવી શકે. મારાં શબ્દો એક પછી એક સમિધની જેમ ઉભરશે અને તને ગરમી આપશે. એક રીતે એમ પણ કહી શકું કે તારા મૈનની સંયુક્તતાને હરી જવાની. હું જ્યારે મારી આ શબ્દોની દુનિયામાંથી મૈનમાં પ્રયાણ કરીશ ત્યારે મારાં બધાં શબ્દોની એક હૂંફાળી ચાદર તને ઓઢાડતી જઇશ અને તારાં મૈનને મારું કફન બનાવવા માંગી લઇશ.

કદાચ પછી તું પણ મારી જેમ ખુલ્લાં મને ગમે ત્યાં નાચી શકીશ ત્યારે કદાચ તને મારી આ દરવેશી સમજાશે. જ્યારે એ સમજાય જાય ત્યારે

આના લેખક છે થ્અના ઉપાધ્□ચાય કમ્થટા
સોમ્વાથ, 28 ફેબ્□ થ્આથી 2011 04:39

તથી આજુબજુ જે કોઈ હોય □ને આ રેપ □ક □ક બ્ખ□તથ્ સાથેઆપી દેજે. અત□ચાથે આ ડાહી દુનિયાને ત્દ□દન ગાંડા લોકોની ખુબ જૂથ્થ છે. શૂથ્આત્માં પથ□થ્થે ખમ્વા બ્ખ□તથ્ની જૂથ્થ પડશે ને? પછી ત્મે મથી આગળ દોડી આવવાની છૂટ છે, મથં બ્ંને હાથે ત્મે આલંગવા તૈયાથ જ હશે. પણ હા! આવે ત□ચાથે આ શબ્□દોના ઘેથમં જ આવજે. મથં સુધી પહોંચ્વા તેમ્ની જૂથ્થ પડશે જ. પહેલાં તથે મ્ને પણ મૈનનું કફ્ન ખોલીને રુંબ્ન આપી જીવતિક્થ્વી પડશે ને?
{jcomments on}